

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Makyta, a. s., 1. mája 882/46, Púchov, zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Košarom, Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., Piaristická 46, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 14/2017 z 21. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Makyta, a. s., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Makyta, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 14/2017 z 21. marca 2018, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 S 9/2016 z 23. novembra 2016 (ďalej aj „namietané rozhodnutie najvyššieho súdu alebo krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala na krajskom súde v rámci konania o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100306/1/553545/2014/15922 zo 16. decembra 2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie mesta Púchov o vyrubení dane z nehnuteľnosti podľa zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych daniach“) a Všeobecne záväzného nariadenia mesta Púchov č. 9/2012 o miestnych daniach (ďalej len „VZN“) v sume 172 997,31 €.

3. Krajský súd namietaným rozhodnutím žalobu sťažovateľky zamietol a následne najvyšší súd zamietol namietaným rozhodnutím aj jej kasačnú sťažnosť, v ktorej prednáša svoje výhrady v podstate identické s argumentáciou použitou v opravných prostriedkoch využitých v správnom konaní a v konaní o jej žalobe, a to najmä nesprávny právny výklad zákona o miestnych daniach zo strany najvyššieho súdu, a pred tým aj krajského súdu, a tiež nezákonnosť citovaného všeobecne záväzného nariadenia pri určovaní sadziieb dane. Konkrétne ide o nesprávnu aplikáciu a interpretáciu ustanovenia § 104f ods. 3 tohto zákona v jej veci, podľa ktorého *„ak je najvyššia sadza dane zo stavieb väčšia ako 10-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb ustanovenej správcom dane podľa predpisov účinných do 30. novembra 2012, správca pri každej ďalšej zmene sadzby v nasledujúcich obdobiach zníži tento násobok; ak správa dane tento násobok nezníži, uplatní sa sadzba dane zo stavieb ustanovená v § 12 ods. 1“*, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľka v danej veci sa stotožňuje s protestom prokurátora Okresného prokuratúry Považská Bystrica sp. zn. Pv 16/2013 z 10. mája 2013, v ktorom je presne zdôvodnené, prečo „*Mesto Púchov nemohlo postupovať v súlade s ust. § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach a nepostačovalo iba postupne znížiť násobok rozdielu medzi najvyššou a najnižšou sadzbou dane. Bolo to práve z dôvodu, že prijatím nového VZN č. 9/2012 nedochádza k žiadnej zmene sadzieb dane VZN schváleného podľa predchádzajúcej právnej úpravy, ale k schváleniu dane podľa úpravy platnej a účinnej od 1.12.2012, lebo predchádzajúce VZN č. 4/2011 bolo zrušené a nie zmenené schválením VZN č. 9/2012.*“.

5. V závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vo veci samej rozhodol, že jej označené základné práva namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým zamietol jej kasačnú sťažnosť proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu (pozri bod 1) porušené boli. Požaduje zrušenie namietaných rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu, ako aj rozhodnutia finančného riaditeľstva a mesta Púchov špecifikovaných v bode 3 a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 161 000 €, ako aj úhrady trov konania.

II.

6. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

9. Sťažovateľka v danej veci brojí iba iným výkladom sporného zákonného (prechodného ustanovenia) zákona o miestnych daniach zo strany všeobecných súdov, resp. nezákonnosťou všeobecne záväzného nariadenia mesta (bod 3) a tvrdí, že namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

10. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

11. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry viackrát vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej a právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či

v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby.

13. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť fyzickú alebo právnickú osobu pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

15. Ústavný súd konštatuje, že v prerokúvanej veci namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. V tejto súvislosti poukazuje na jasné, zrozumiteľné a náležité odôvodnenie namietaného uznesenia zo strany najvyššieho súdu, ktoré je uvedené v jeho relevantnej časti (body 23 až 37 na s. 5 až s. 9), pričom tieto úvahy sťažovateľka dobre pozná, keďže namietané rozhodnutie tvorí prílohu k sťažnosti, a z tohto dôvodu preto nemá za potrebu z týchto záverov a úvah opäť citovať. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky

v sťažnosti jednotlivu a ani v súhrne nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a tiež po jeho preskúmaní nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení (ne)zákonnosti postupu a namietaného rozhodnutia krajského súdu mohol zakladať rozumný a aj spravodlivý dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Charakter námietok prednesených sťažovateľkou v sťažnosti sa v ich podstate dotýka interpretácie podústavného práva. Do výkladu obyčajných zákonov, ktorý je doménou všeobecných súdov, ústavný súd zasahuje len v prípade extrémneho vybočenia z ustálenej interpretačnej metodológie, prípadne v situácii, ak výklad všeobecného súdu je ústavne nekonformný (čl. 152 ods. 4 ústavy), čo však nie je prípad sťažovateľky.

16. Rezultáty najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho totiž nevykazujú známky arbitrárnosti či očividnej neodôvodnenosti, a preto argumentácia sťažovateľky založená s poukazom na podaný protest prokurátora proti všeobecne záväznému nariadeniu (bod 4) je z rovnakých dôvodov tiež irelevantná. Najvyšší súd sa k týmto otázkami zrozumiteľne vyjadril vo svojom rozhodnutí (pozri body 31 až 36), a navyše k tomu ústavný súd poznamenáva, že prokuratúra pri výkone dozoru nad zachovávaním zákonosti vo verejnej správe nedisponuje (na rozdiel od správneho súdnictva) decíznou právomocou, pričom Mestské zastupiteľstvo mesta Púchov jeho výhrady voči spornému VZN neakceptovalo. Jadrom sporu môže byť takto prípadná nezákonnosť VZN (bod 2), ktorú však ústavný súd prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti posudzovať nemôže.

17. Podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. S prihliadnutím na odôvodnenosť namietaného rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj na to, že ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným základným

právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

19. Sťažovateľka v sťažnosti namietané porušenie tohto základného práva odôvodňuje na s. 8 iba všeobecnými skutočnosťami a tvrdí, že už „*samotné zaťaženie nehnuteľného majetku nezákonnou daňou je zásahom do ústavného práva*“ a aj „*finančný rozmer spočívajúci v samotnej výške dane ako majetku finančného, ktorý mal zostať v dispozícii je samo o sebe porušením práva na majetok*“, avšak tieto dôvody opisuje bez akejkoľvek príčinnej súvislosti vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré považuje za nesprávne.

20. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť, takisto odmietol aj ďalšiu časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy z dôvodu, že v tejto časti sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátom sťažnosť jednak ani riadne neodôvodnila (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čiže vykazuje nedostatky a nespĺňa tak zákonom predpísané náležitosti, ale tiež ústavný súd prípadne možné porušenie tohto základného práva najvyšším súdom z namietaného rozhodnutia ani nezistil, ako to bolo už v prípade jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. I v tejto časti je preto sťažnosť zjavne neopodstatnená.

21. Navyše, navrhovaný petit sťažnosti (pozri bod 5) neobsahuje konkrétnu požiadavku na vrátenie veci na ďalšie konanie príslušnému súdu, ktorá je ďalšou chýbajúcou zákonnou podmienkou na rozhodnutie ústavného súdu, a tiež jej návrh na zrušenie namietaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj správnych orgánov uvedených

v bode 5 je nevykonateľný, a nespĺňa tak zákonom predpísané náležitosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018